

Karasenir Çocuğu Deli Yaşar

Her köyün bir gülü vardır. Bana görede Cebirlinin gülü *Deli Yaşardı*. Deli Yaşar aslında Cebirli köyünün yerlisi değildi. Sanırım aslen Yusufuşağı köyünden olsa gerek. Bana sorulursa Deli Yaşar bir Karasenir çocuğuydu. O Karasenirin her köyüne gider, o köylerde rahatlıkla geceler, karnını doyurur ve o köylüler Deli Yaşarın ihtiyaçlarını giderirlerdi.

Deli Yaşarın en sık uğradığı köylerin başında hiç şüphesiz Cebirli köyü gelirdi. Ayda en az birkaç defa uğrar, birkaç haneyi ziyaret ederdi. Cebirli deli Yaşarı çok severlerdi. Onu yedirirler, içirirler, banyosunu yaptırırlar, traş ederler ve evlerinde yatırırlardı. Cebirliye geldiğinde Deli Yaşar genellikle saç baş darma dağın, perişan bir görüntüye sahip olurdu. Cebirliye çıkarken ise traşı yapılmış, üstü baş yıkanmış, karnı tok, sırtı pek bir şekilde ayrılırdı. Deli Yaşarın hemen hemen 2 metre boyunda bir sopası olurdu elinde. Onu yanından hiç ayırmazdı. O sopa Deli Yaşarın silahıydı. Köylerdeki en vahşi köpeklerle bile bu sopasıyla karşı kordu.

Ben Cebirli köyüne henüz yeni imam tain edilmişim. Ne Deli Yaşarı nede köylüleri tanıyordum. Sadece birkaç cami cemaatinden başka kimseyle tanışmıyordum henüz.

Cebirlinin camisinin bahçesinde şirin bir çeşme vardır. Cemaat abdest alır, zaman zaman köylüler de testilerini doldururlar bu çeşmeden. Bu çeşmenin sayesinde caminin etrafı yemyeşil olur.

Köye geleli henüz 3-4 gün olmuştu. Bir ikinci vakti caminin çeşmesinde abdest almak için evden çıktığımda çeşmede birini gördüm. Eli yüzü düzgün, sanırım yeni traş olmuş 35-40 yaşlarında pantolonunun bekini kemeriyle iyce boğmuş, köylü kılıklı bir adam. Eğilmiş çeşmeden su içiyordu. Yeni bir Cebirli insanıyla tanışmanın heyecanı ile çeşmeye doğru yöneldim. Yanına yaklaştığımda -Selamüm Aleyküm abi dedim.

Adam öyle bir irkildi ki anlatamam. Sanırım benden korkmuştu. Hafif geriye çekildi. Dimdik dikildi. O uzun sopasını eline aldı. Ve bana öyle bir küfür salladı ki, şaşkınlığımdan dona kaldım.

-Senin..... Yaklaşma yanıma.

Şaşırmıştım. Aynı zamanda korkmuşum. Sopa hayli okkalı görünüyordu elinde. Bana bi indirse kesin ikinciye gerek kalmazdı.

-Abi sen beni yanlış anladın. Ben bu köyün yeni imamıyım. dedim.

-Ülen dalga mi geçin sen beninen. Yaklaşma bak boynuyun sapına deyneği yersin. dedi

İçimden şu düşünceler gecti. Bu köyün insanları hep mi böyle aceba. Tam cebir adamları. İsimleri de kendilerine çok yakışmış. Eğer bunların hepsi böyleyse yarın göçü toplarım ben diye içimden geçirdim. Ama önce postu deldirmeden şu cebir adamından kurtulmalıyım.

-Abi valla ben bu köyün yeni imamıyım

-Ülen defol git başımdan, benimle dalga mi geciyon sen? Çoluk çocuktan imam mı olur?

- Yok abi ben yalan söylemem dedim.

-Bi kelime daha konuşursan, su diğnanen seni kara kara yakarım deyip kestirip attı.

Al başına belayı. Adama dikleneceğim, gözüm kesiyor. Ama elindeki deynek zalim. Ya ben hamle yapana kadar, söylediği gibi, benim boynumun sapına bitane indirirse. Hem diğer köylüler bu işe ne der. Hoca ilk günden kavgaya başladı demezler mi. Gelmeden karizmayı çizdirmiş oluruz. Baktım adam bana inanmıyor, bari dayağı yemeden buradan uzaklaşayım dedim. İki adım geri attım. Benim geri çekildiğimi görünce adam daha bir cesaretlendi. Sopasını şöyle havada bi salladı:

-Seni bidaha buralarda görürsem şu deyneği üstünde kirarım. dedi

-Aman abi sen ne diyorsun, ben bu köyün hocasıyım dedim

-Hadi len ordan, bide hocaymış, sen kimi kandırıyon dedi. Ve üstüme yürümeye başladı.

Tam lojmanın kapısına doğru tabanları yağlamak için plan yapıyordum ki, caminin bahçe kapısından İsmail abi girdi. İsmail abi ile bir gün önce tanışmıştık. Hızır gibi yetişti imdadıma. Havada sallanan deyneği görünce durumu anlamış.

-Yaşar sen ne yapıyorsun? Bu bizim yeni hocamız, indir o sopayı elinden diye Yaşara çıkıştı. Yaşar:

-İsmal bu beni dövmeye kalktı, cami hocasıyım diye beni kandırıyor dedi. İsmail abi:

-Hadi Yaşarım sen buradan bi git, o seni dövemez artık ben varım dedi ve Yaşarı oradan gönderdi. Yaşarın kim olduğunu da bana detaylıca anlattı.

- İsmail abi, bende bütün Cebirli deli böyle zannettim dedim. Güldü ve

-Zamanla tanırsın hoca, Yaşar bir istisnadır dedi.

Böylece Deli Yaşarla tanışmış oldum. Zamanla diğer Cebirlileri de tanıdım. Anadolu Türk köylüsüne mahsus bütün güzellikler Cebirli köylüsünde mevcuttur.

Aradan birkaç ay geçti. Ben Yaşarı da Cebirlileride iyce tanıdım.

Cebirlide o dönemlerde ufak çaplı ticaretle uğraşan Ayhan adında bir genç vardı. Ayhan Ankaradan, İstanbuldan bazen pantolon, bazen tişört, bazen ayakkabı gibi şeyler getirir ve o köylerde satardı. Ayhan bu defa erkek kot pantolonu getirmiş satmak için. Günlerden cuma. Cebirlinin camisinin önünde baraj manzaralı bir teras vardır. Buradan barajı seyretmek insana huzur verir. Bir başkadır o terastan baraj manzarası.

O gün cuma namazına Ayhan da gelmişti. Yanında büyükce bir canta vardı. Cemaatin arasında Deli Yaşar da vardı. Yaşar namaz esnasında caminin içinde halının üstündeki karıncaları yakalar, onları terastan aşağıya atar, camiye karıncalardan temizler ve namaza kaldığı yerden devam ederdi. Yaşarın namazı hiç bozulmazdı.

Namazdan sonra Ayhan cantasını caminin terasına açtı ve satış başladı. Cemaat merakla "Ayhan bukez ne getirdin bakalım" diye başına toplandılar. İşler iyi gidiyordu. Ayhan 4-5 tane pantolon sattı. Tam bu sırada Yaşar da bir pantolon kapmış üzerine olup olmayacağını düşünüyordu. Boyuna tutuyor, şöyle havaya kaldırıp bakıyordu. Köylülerden biri.

-Yaşar, caminin içine girde pantolonu bi giy, olacak mı bi bakalım dedi.

Yaşar denileni yaptı. Pantolonu giyip geldi. Kalabalıktan Yaşarı tavlama için övgü sözleri gelmeye başladı.

-Oooo Yaşar, bu pantolon tam sana göreymiş, çıkarma dediler.

Yaşar bu. Bu övgüleri duyar da çıkarırmı o pantolonu hiç. Yaşar eski pantolonunun ceplerini söyle bi karıştırdı. Cebin birinden bin lira çıktı. Ayhana uzattı

-Ayhan ben bu pantolonu alıyorum, al paranı dedi. Ayhan:

-Yaşar oğlum, sen delimisin, pantolon onbin lira, sen bana bin lira veriyorsun.

Yaşar paranın değerini bilmiyordu. Yaşar sayıları da bilmiyordu. Yaşar için bin lira da paraydı, yüzbin lira da paraydı. Ayhan parayı Yaşarın üstüne attı.

-Yaşar aslanım, al şu paranı, ver benim pantolonumu geri dedi.

Derken tartışma uzadı. Köylüler tiyatrunun tadını çıkarıyorlar.

-Verme Yaşar, verme Yaşar... sesleri yükseliyor.

Yaşar bin lirayı Ayhanın üstüne geri fırlatıyor.

-Al oğlum paranı Ayhan, ben bu pantolonu geri vermem. Ayhan parayı Yaşara iade ediyor:

-Ülen sen manyak mısın nesin? Pantolon onbin lira diyorum, sen bin lira veriyorsun. Bu paraya bu pantolon alınmaz. Yaşar ise.

-Niye alınmasın oğlum, elinki para da benimki para değil mi? Cemaatten:

-Yaşar, Ayhan senin paranı beğenmiyor. Niye alınmasın, para paradır sesleri yükseliyordu.

Bir müddet aradaki bin lirayı birbirinin üstüne atıp tartıştılar. Derken Yaşar sinirlendi. O uzun deyneğine sarıldı.

-Bak Ayhan, canımı sıkma benim. Su diğnänen boynuyun sapına bi yapıştırırsam, o zaman verirsin pantolonu. Al şu parayı diyorum sana.

Köylüler Yaşara gaz vermeye devam ediyorlardı:

-Verme Yaşar pantolonu verme. Parasını ödüyorsun işte.

Ayhan şaşkın ve çaresiz kalmıştı. Ama pantolonu Yaşardan geri almaya da kararlıydı. Yoksa o günün bütün karını Yaşar götürecekti.

Ayhan şöyle Yaşarın yanına yaklaşır gibi oldu. Yaşar o uzun sopasını kaptığıyla Ayhana hücum etti.

Ayhan başladı deynekten kurtulmak için caminin etrafında koşmaya. Ayhan önde Yaşar arkada caminin etrafında iki tur attılar. Ayhan bir ara terasa çıktı ve terasta oturanların arkasına geçti.

Köylüler baktılar ki bu şakanın tadı kaçtı. Yaşarın şakası yok. Yakalasa Ayhana sopayı indirecek.

Araya girdiler.

Kim olduğunu tam olarak hatırlayamadığım birisi olaya noktayı koydu. Yaşarın pantolon parasını ödedi ve olay kapandı.

Ayhan o amcadan onbin lirayı alınca Yaşarın bin lirasını geri vermeye kalkıştı. Yaşar tekrar

sopasına sarıldı.

-Ülen Ayhan canımı sıkma, o para pantolonun parası. Alacaksın dedi.

-Bütün köylüler gülüştüler. Ayhan da Yaşarın parasını kabul etmek zorunda kaldı.

İşte Cebirli insanını bu yüzden seviyorum ben. Gülmeyi de eğlenmeyide, almayıda, vermeyide, sevmeyide sevlmeyide bilir. Yaşar gibi garibanlara kucak açar, korur, kollar.

Musa Ertem